

dens andre Egne have Baner, og Langelænderne have bidraget til, at de have faaet disse Baner gennem deres Bidrag til den fælles Kasse, Statskassen, og medens Fynboerne have bygget Privatbaner, hvortil Langeland har maattet yde sit Bidrag gennem sine Amtsskatter, saa har Langeland derimod ikke nogen Bane. Man tænker imidlertid stærkt paa at ville have en Bane, en Længdebane, paa Langeland, og jeg skal tilføje, at den Subvention paa 16,000 Kr., der her er Tale om, egentlig kun er beregnet paa at være midlertidig. Naar der bliver aabnet en Længdebaneovre paa Langeland — og det er i alt Fald deres Maal at faa en saadan — skulde denne Subvention falde bort, da man saamente, at man havde Befordringsmidler nok endda, og at de tillige vare gode nok. Jeg vil, som sagt, anmode om, at det høje Ministerium og ligeledes det høje Ting vil vise sig lidt velvillig over for Langelænderne. De have virkelig været Stifbørn, hvad Befordringsmidler angaar, og det bør de ikke være. Det er frugtbart, Befolkningen er arbejdsom og dygtig, og navnlig nu i de senere Aar, da Fiskeriet har taget et saa mægtigt Opsving derovre, synes det mig paa Tide, at der gøres noget, og jeg anmoder derfor om, at dette nu ret snart maa blive gjort. Næringslivet trænger til, at der træffes Forholdsregler, og det, der her er Tale om, er jo ikke meget. Det, der er Tale om, er en Bevilling paa 60,000 Kr. og en Bevilling paa 16,000 Kr. — foreløbig er det i hvert Fald kun det, der forlanges.

Formanden: Jeg erindrer om, at det er nødvendigt at afslutte Forhandlingen om Finansloven i Dag, i Eftermiddagsmødet eller, om fornødent, i et Aftenmøde. Jeg antager dog, at dette sidste vil kunne undgaas, hvis alle Talere ville fatte sig saa kort som muligt.

Borghjerg: De højtærede Ministres Svar paa min Forespørgsel angaaende forskellige Kommissionsforslag vare i Realiteten meget imødekommende. Den højtærede Trafikminister lovede at fremsætte Forslag om Københavns Personbanegaard, og den højtærede Kultusminister lovede at fremsætte Forslag om almindeligt borgerligt Ægteskab. Jeg understreger Ordet „almindeligt“, det er det, som Folketinget har vedtaget, og det er sikkert ogsaa den eneste Løsning af dette Spørgsmaal. Den højtærede Justitsminister erklærede, at han stadig arbejdede og arbejdede ener-

gisk paa et Lovforslag om vildfarne Børns Opdragelse, og at det skulde fremkomme saa snart som muligt. Naar der var gaaet et Aarstid, laa det i, at Sagen var saa vigtig, og at Justitsministeren vilde gøre Forslaget saa godt, som muligt. Endelig lovede den højtærede Indenrigsminister, at der i en nær Fremtid vilde fremkomme Forslag om Tilsyn med Livsforsikringsselskaber, og at han arbejdede paa en Aktielov. Der var imidlertid i Ministrenes Svar adskillige Bemærkninger, som jeg vil tillade mig at imødegaa. Den højtærede Kultusminister lod Murerens Ægteskabssag med Pastor Ifversen ligge, og jeg skal ikke komme videre tilbage til den, da den svæver for Retten. Men jeg fik ikke Svar paa, hvorfor den Tilskærer ude paa Nørrebro, som befinder sig i en lignende Stilling, endnu ikke har faaet noget Svar fra Kultusministeren, skønt det er over en Maaned siden, han ankede over Pastor Ifversens Adfærd. Saa er der Harboøre-Manden. Om ham sagde den højtærede Kultusminister, at han havde ikke sine borgerlige Papirer i Orden, saa det var intet Under, at Præsten nægtede at vie ham. Men den højtærede Kultusminister tilføjede, at hans Forsømmelse kun var den, at han havde glemte at skaffe sig Dispensation fra den bekendte Bestemmelse i Danske Lov, og vilde han søge det, vilde han endnu kunne faa det. Denne Udtalelse glæder mig meget, men jeg skal saa tillade mig at bemærke, at min Anke over Pastor Berthelsens Holdning forekommer mig ganske berettiget. Jeg ankede nemlig over, at Embedsmænd, baade Præster og Dommere, lige over for Folk ikke optræde jævnt og menneskeligt, men optræde som de strenge Embedsmænd. Jeg synes, man kan bebrejde Pastor Berthelsen, at han ikke har hjulpet denne Mand til Rette, der — ganske aabenbart af Uvidenhed — har glemte at søge en saadan Dispensation. Naar Folk her i København søge Skilsmissebevillinger, kunne de gaa til „Studentersamfundets Rets-hjælp“ og faa Hjælp med den Slags Sager, der gøres der dem opmærksom paa, hvilke Former de skulle følge. Her har Studentersamfundet, den moderne frisindede Bevægelse, skabt en saadan Institution. Det har Indre Missionovre paa Harboøre ikke, der mangler noget saadant. Naar nu Pastor Berthelsen havde været en human og menneskekærlig Mand, kunde han have gjort Arbejdsmanden fra Thyborøn opmærksom paa Forsømmelsen og sagt til ham: Der mangler noget, ansøg om det og faa